Sygn. akt VII U 874/26

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2026 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

sędzia [redacted]

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2026 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy [redacted]

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Chrzanowie

o wysokość emerytury

na skutek odwołania [redacted]

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Chrzanowie

z dnia 15 stycznia 2026 r. znak [redacted]

I. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ponownie ustala wysokość emerytury [redacted] w wieku powszechnym z pominięciem przy obliczaniu jej wysokości art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych,

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Chrzanowie na rzecz [redacted] 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego z odsetkami za opóźnienie w wysokości ustawowej od uprawomocnienia się tego orzeczenia do dnia zapłaty.

Sygn. akt VII U 874/26

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 stycznia 2026 r. [redacted] Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Chrzanowie odmówił [redacted]owi [redacted]owi ponownego ustalenia wysokości emerytury.

W uzasadnieniu decyzji [redacted] wskazał, że 4 czerwca 2024 r. Trybunał Konstytucyjny wydał wyrok w sprawie dotyczącej obliczenia emerytury [redacted] podstawy obliczenia emerytury z wieku powszechnego o kwotę pobranych wcześniej emerytur. Trybunał uznał, że przepis ustawy na to pozwalający, w zakresie, w jakim dotyczy osób które złożyły wniosek o przyznanie świadczeń, o których mowa w tym przepisie, przed 6 czerwca 2012 r., jest niezgodny z przepisami Konstytucji. Zdaniem Zakładu wydanie wyroku przez Trybunał nie jest przesłanką do uchylenia lub zmiany decyzji przewiedzianą w art. 114 ustawy emerytalnej.

W odwołaniu od powyższej decyzji [redacted] wniósł o jej zmianę i przyznanie mu prawa do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, obliczonej z pominięciem art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 czerwca 2024 r. sygn. akt SK 140/20. Wniósł także o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie [redacted] wniósł o jego oddalenie argumentując jak w treści decyzji.

Bezsporne w sprawie było, że [redacted] urodził się 30 stycznia 1954 r.

Decyzją z 25 lutego 2009 r., na wniosek odwołującego złożony 7 stycznia 2009 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Chrzanowie przyznał mu emeryturę od 30 stycznia 2009 r. w obniżonym wieku emerytalnym.

Decyzją z 1 kwietnia 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Chrzanowie przyznał odwołującemu emeryturę od 1 lutego 2019 r. w powszechnym wieku emerytalnym W kolejnych decyzjach organu rentowego świadczenie odwołującego było przeliczane i waloryzowane. Przy obliczaniu wysokości emerytury [redacted] pomniejszał ją o sumę kwot pobranych emerytur.

12 grudnia 2025 r. odwołujący złożył wniosek o przeliczenie wysokości jego emerytury z zastosowaniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 czerwca 2024 r.

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 4 czerwca 2024 roku, w sprawie o sygn. akt SK 140/20, orzekł, że art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1251) w zakresie, w jakim dotyczy osób, które złożyły wniosek o przyznanie świadczeń, o których mowa w tym przepisie, przed 6 czerwca 2012 r., jest niezgodny z art. 67 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie był bezsporny, został ustalony na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach emerytalnych ubezpieczonego, których autentyczności nie podważała żadna ze stron. Nie budziły one też wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Kwestia sporna w niniejszej sprawie dotyczyła rozstrzygnięcia, czy organ rentowy w zaskarżonej decyzji zasadnie odmówił odwołującemu ponownego ustalenia wysokości emerytury na podstawie wniosku z dnia 11 października 2024 r. w związku z wydanym w dniu 4 czerwca 2024 roku wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego (w sprawie SK 140/20). Argumentem organu rentowego przeciwko przeliczeniu przysługującego ubezpieczonemu świadczenia [redacted], iż wskazany wyżej wyrok TK nie został dotychczas opublikowany w Dzienniku Ustaw, zatem brak jest przesłanek, by traktować go jako wiążącą podstawę do wznowienia postępowania.

Na wstępie wskazać należy, że ustawą z dnia 11 maja 2012 roku o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2012 r., poz. 637), dokonano m.in. nowelizacji przepisu art. 25 ustawy emerytalno-rentowej poprzez dodanie w art. 25 ustępu 1b w brzmieniu: Jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę na podstawie przepisów art. 26b, 46, 50, 50a, 50e, 184 lub art. 88 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.), podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ustaloną zgodnie z ust. 1, pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Powyższy przepis opublikowany został w Dzienniku Ustaw 6 czerwca 2012 r., a wszedł w życie z dniem 1 stycznia 2013 r.

Przepis art. 25 ust. 1b analizowanej ustawy wprowadził nowe zasady obliczania emerytury [redacted] w związku z osiągnięciem wieku powszechnego dla osób, które miały ustalone prawo do tzw. emerytur wcześniejszych. Od dnia 1 stycznia 2013 roku podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24 ustawy, stanowiła bowiem jak dotychczas kwota składek na ubezpieczenie emerytalne z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury [redacted] kapitał początkowy, ale pomniejszona o kwotę stanowiąca sumę wcześniej pobranych emerytur przyznanych przed przyznaniem emerytury z powszechnego wieku emerytalnego.

Wprowadzenie tego przepisu stanowiło istotną zmianę dla emerytów. O ile bowiem dotychczas wysokość każdego z przysługujących im świadczeń była wyliczana niezależnie, a fakt pobierania jednego z nich nie miał wpływu na wysokość drugiego, o tyle od początku 2013 roku skorzystanie z możliwości przejścia na emeryturę w wieku niższym niż powszechny wiek emerytalny zaczęło wiązać się z pomniejszeniem wysokości przyznanej później emerytury [redacted] o sumę kwot pobranych emerytur wcześniejszych. Mimo tak istotnej zmiany w zasadach obliczania emerytur ustawodawca nie zdecydował się na wprowadzenie jakichkolwiek przepisów przejściowych, umożliwiających ubezpieczonym podjęcie działań zmierzających do dostosowania się do zmienionej sytuacji prawnej.

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy [redacted], że na podstawie z decyzji z 25 lutego 2009 r. odwołujący pobierał z ZUS wcześniejszą emeryturę, a zatem jedno ze świadczeń wymienionych w art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej, co spowodowało znaczące obniżenie wysokości [redacted] mu emerytury w wieku powszechnym.

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 4 czerwca 2024 roku, w sprawie o sygn. akt SK 140/20, orzekł, że art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1251) w zakresie, w jakim dotyczy osób, które złożyły wniosek o przyznanie świadczeń, o których mowa w tym przepisie, przed 6 czerwca 2012 r. (data publikacji ustawy w Dzienniku Ustaw), jest niezgodny z art. 67 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji.

12 grudnia 2025 r. odwołujący złożył wniosek do organu rentowego, by ten – mając na uwadze treść ww. wyroku Trybunału Konstytucyjnego - dokonał przeliczenia jego emerytury. Organ rentowy odmówił wznowienia

postępowania w sprawie o emeryturę podnosząc, że wyrok Trybunału, na który powołał się ubezpieczony nie został opublikowany dzienniku urzędowym.

Należy podkreślić, że Trybunał Konstytucyjny już wyroku z dnia 6 marca 2019 roku, w sprawie o sygn. akt P 20/16 stwierdził, że przepis art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w 1953 r. kobiet, które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art 46 tej ustawy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Wielokrotnie w kwestii zastosowania art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej dla osób urodzonych w latach 1949-1953, którzy skorzystali z emerytury [redacted] się też Sąd Najwyższy. Kompilacja tych poglądów znajduje się w wyroku z 8 stycznia 2025 r., sygn. akt III USKP 121/23. Sąd Najwyższy stwierdza tam, że : w wyroku z dnia 6 maja 2021 r., III USKP 52/21, do którego odwołuje się Rzecznik Praw Obywatelskich w uzasadnieniu podstaw skargi kasacyjnej, Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że mimo iż wywody prawne Trybunału Konstytucyjnego w wyroku z dnia 6 marca 2019 r., P 20/16, koncentrowały się na sytuacji kobiet urodzonych w 1953 r., to wyrażone w uzasadnieniu tego wyroku zapatrywania prawne co do standardu konstytucyjnego, z którego wynikała sprzeczność art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej z art. 2 Konstytucji RP i z wyrażoną w tym przepisie zasadą zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa, w pełni znajdują zastosowanie także do sytuacji mężczyzn urodzonych w latach 1949-1953, którzy skorzystali z prawa do emerytury [redacted]. Sąd Najwyższy w wyroku tym przyjął, że " skoro wnioskodawca nabył abstrakcyjnie prawo do emerytury w wieku powszechnym dopiero w marcu 2017 r., a w chwili przejścia na emeryturę w wieku obniżonym nie mógł spodziewać się tego, że decyzja ta spowoduje obniżenie świadczenia [redacted], to powołany przepis ustawy emerytalnej należy rozumieć i stosować w taki sposób, że potrąceniu podlegają wyłącznie kwoty emerytury w wieku obniżonym wypłacone po osiągnięciu przez wnioskodawcę wieku uprawniającego do nabycia emerytury w wieku powszechnym".

Powyższy pogląd podzielił w całości Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 stycznia 2022 r., III USKP 98/21 (LEX nr 3352121), przyjmując, że w stosunku do mężczyzn urodzonych w latach 1949-1953, którzy spełnili warunki przejścia na emeryturę nauczycielską bez względu na wiek w ciągu dziesięciu lat od dnia 1 stycznia 1999 r. na podstawie art. 88 ust. 2a ustawy z 1982 r. - Karta Nauczyciela, potrąceniu podlegają wyłącznie kwoty emerytur w wieku obniżonym wypłaconych po osiągnięciu przez ubezpieczonych wieku uprawniającego do

nabycia emerytury w wieku powszechnym (art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej). W takiej samej sytuacji prawnej jak kobiety urodzone w 1953 r. są mężczyźni urodzeni w latach 1949-1953 i mający prawo do emerytury [redacted] (art. 32 ustawy emerytalnej). Jakkolwiek wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r., P 20/16, odnosi się wprost wyłącznie do kobiet urodzonych w 1953 r., to wynikający z tego orzeczenia standard konstytucyjny w zakresie wykładni art. 2 Konstytucji RP w kontekście ingerencji prawodawcy w uzasadnione prawnie oczekiwania osób pobierających emerytury w wieku obniżonym co do zasad kształtowania wysokości ich świadczeń po uzyskaniu prawa do emerytury w wieku powszechnym, ma zastosowanie także do mężczyzny, który - jak podkreślił Sąd Najwyższy - nabył abstrakcyjnie prawo do emerytury w wieku powszechnym dopiero w marcu 2017 r., a w chwili przejścia na emeryturę w wieku obniżonym nie mógł spodziewać się tego, że decyzja ta spowoduje obniżenie świadczenia [redacted] (zob. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 23 września z dnia 30 czerwca 2022 r., III AUa 234/22, LEX nr 34999904). Z kolei w wyroku z dnia 14 sierpnia 2024 r., III USKP 113/23 (LEX nr 374652), Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że "pomniejszenie podstawy obliczenia emerytury, zgodnie z art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej, wprowadzone do tej ustawy na mocy nowelizacji z 2012 r., obwiązujące od dnia 1 stycznia 2013 r., mogło być przyjęte już w pierwotnej treści ustawy emerytalnej reformującej system emerytalny. Wszak ubezpieczony wypracowuje co do zasady kapitałowo (składkowo) tylko jedną emeryturę. Przejściowe pozostawienie uprawnień do wcześniejszych emerytur dla urodzonych po 1948 r. nie łączyło się z pomniejszeniem podstawy obliczenia emerytury [redacted] o wypłacone kwoty emerytury [redacted]. Przed wprowadzeniem art. 25 ust. 1b uprawniony do emerytury [redacted] musiał liczyć się z takim pomniejszeniem. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 6 marca 2019 r., P 20/16, orzekł, że art. 25 ust. 1b w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w 1953 r. kobiet, które przed dniem 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy jest niezgodny z art. 2 Konstytucji RP ze względu na naruszenie zasady zaufania. Pytanie prawne dotyczyło tylko kobiet urodzonych w 1953 r. Niemniej jednak wyrok Trybunału obejmował tylko część problemu stosowania art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej do szerszego kręgu uprawnionych do wcześniejszych emerytur, urodzonych po 1948 r.

Sąd Okręgowy w pełni podziela wyżej przedstawione stanowisko Sądu Najwyższego. Wypada jeszcze dodać, że Konstytucja jest najwyższym prawem Rzeczypospolitej Polskiej, jej przepisy stosuje się bezpośrednio, zaś sędziowie w sprawowaniu swojego urzędu są niezawiśli i podlegają tylko Konstytucji oraz ustawom (art. 178 ust. 1 Konstytucji RP). Wobec tego to istnieje możliwość

samodzielnego dokonania przez sąd oceny zgodności przepisów ustawowych z Konstytucją (wyrok Sądu Najwyższego z 7 kwietnia 201 6 roku, III KRS 45/12, Lex nr 2288955). Obowiązkiem sądów jest wymierzanie sprawiedliwości (art. 10 ust. 2 i art. 175 ust. 1 Konstytucji). Sędzia [redacted] stosować ustaw bez uwzględnienia kontekstu konstytucyjnego. W konsekwencji, w jednostkowej sprawie, sąd może odmówić stosowania przepisu ustawy lub rozporządzenia, jeżeli stwierdzi jego sprzeczność z prawem hierarchicznie wyższym. Nie narusza to przy tym kompetencji Trybunału Konstytucyjnego, który ma inny przedmiot orzekania (art. 188 Konstytucji) - wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2012 roku, III PK 87/11 LEX nr 1619703.

W związku z wprowadzeniem od 1 stycznia 2013 r. regulacji zawartej w art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej ubezpieczeni, którzy zdecydowali się na korzystanie z wcześniejszej emerytury, nie mieli - w momencie podejmowania tej decyzji – składania wniosku do organu rentowego, na podstawie obowiązującego wówczas stanu prawnego - świadomości co do skutków prawnych, jakie może ona wywoływać w sferze ich przyszłych uprawnień z tytułu emerytury [redacted]. W szczególności nie mogli przewidzieć, że przejście na emeryturę jeszcze przed osiągnięciem powszechnego wieku [redacted] będzie wiązało się z pomniejszeniem zgromadzonego kapitału o pobrane świadczenia. Nie spodziewali się, że wypłacanie świadczeń emerytalnych wpłynie na sposób ustalania wysokości świadczenia w ramach emerytury [redacted]. Z takimi konsekwencjami mogły się liczyć te osoby, które składały decydowały się na skorzystanie z prawa do wcześniejszej emerytury (składały wnioski o to świadczenie) po ogłoszeniu ustawy nowelizującej. Dopiero od tego momentu osoby ubezpieczone mogły zapoznać się z nowymi regulacjami i podjąć świadomą decyzję, dysponując wiedzą co do jej ujemnych skutków w sferze wymiaru przyszłego świadczenia [redacted] po osiągnięciu przewidzianego w ustawie wieku.

Mając na względzie powyższe, w ocenie Sądu wnioski analogiczne do przedstawionych w uzasadnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego wydanego w sprawie P 20/16 należało poczynić również wobec osób urodzonych w innych latach, które nabyły prawo do wcześniejszej emerytury na podstawie art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS, a którym następnie organ rentowy pomniejszył emeryturę uzyskaną w związku z osiągnięciem przez nich powszechnego wieku [redacted] o kwotę pobranych wcześniej świadczeń.

W takiej właśnie sytuacji znalazł się ubezpieczony, który w momencie podjęcia decyzji o przejściu na wcześniejszą emeryturę w 2009 roku, kierował

się obowiązującymi w tamtym czasie przepisami. W owym czasie wiedział zatem, że ustawodawca nie wyłączył - dla osób korzystających z wcześniejszej emerytury - prawa do uzyskania emerytury [redacted] po osiągnięciu wieku emerytalnego. Niewątpliwie nie mógł też przewidzieć, że przejście na emeryturę w wieku obniżonym, będzie w późniejszym czasie wiązało się z pomniejszeniem zgromadzonego kapitału o pobrane świadczenia. Mając na względzie powyższe należało stwierdzić, że skoro ustawodawca w ramach nowego zreformowanego systemu stworzył pewnej grupie osób możliwość przejścia na emeryturę na uprzednich, korzystniejszych zasadach, to działając w zaufaniu do prawa, osoby te mogły w sposób uprawniony oczekiwać, że ich uprawnienia również na dalszym etapie będą realizowane w oparciu o te zasady.

Konsekwencją stwierdzenia przez Trybunał Konstytucyjny niezgodności przepisu z Konstytucją RP jest prawo wznowienia postępowania z mocy art. 190 Konstytucji dla podmiotów objętych zakresem orzeczenia Trybunału. Z powszechnego charakteru wyroków Trybunał Konstytucyjnego, o którym mowa w art. 190 ust. 1 Konstytucji i utraty mocy obowiązującej zaskarżonego przepisu (art. 190 ust. 3 Konstytucji) wynika, że możliwość rozstrzygnięcia sprawy z pominięciem derogowanego przepisu odnosi się zasadniczo do wszystkich spraw, w których niekonstytucyjny przepis był podstawą orzeczenia o prawach osób uprawnionych, bez względu na to, kto i w jakim trybie zwrócił się do Trybunału z odpowiednim żądaniem. Jak wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie TK, pojęcie „wznowienia postępowania", o którym mowa w art. 190 ust. 4 Konstytucji ma szersze znaczenie niż pojęcie „wznowienia" w sensie technicznym, przewidziane w odpowiednich procedurach regulowanych w ustawach i obejmuje wszelkie instrumenty proceduralne stojące do dyspozycji stron, organów i sądów, wykorzystanie których umożliwia przywrócenie stanu konstytucyjności orzeczeń" (zob. np. postanowienie z 14 kwietnia 2004 r., sygn. SK 32/01). Prawo sanacji konstytucyjności może być zrealizowane w dwojakim trybie. Postępowania zakończone wydaniem wyroku przez sądy pracy i ubezpieczeń społecznych mogą być wznowione na podstawie art. 401^1 k.p.c. Natomiast osobom, które nie odwołały się od decyzji wydanych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, przysługuje wznowienie postępowania na podstawie art. 145a k.p.a. w związku z art. 124 ustawy o FUS. Wznowienie w tym kontekście oznacza prawo do skorzystania ze środków proceduralnych zmierzających do wydania w zakończonej sprawie nowego rozstrzygnięcia, opartego na stanie prawnym ukształtowanym po wejściu w życie orzeczenia Trybunału (por. wyrok TK z 7 września 2006 r., sygn. SK 60/05).

Generalnie podstawą dla wzruszenia prawomocnych decyzji administracyjnych jest art. 145a k.p.a., jednakże dla przywrócenia stanu

konstytucyjności, należy pojęcie wznowienia postępowania traktować szerzej niż tylko jako instytucję wznowienia, regulowaną przepisami danej procedury. Zwłaszcza, że przepis art. 146 k.p.a. ogranicza dopuszczalność wznowienia postępowania w oparciu o orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego została wydana decyzja do 5 lat od jej doręczenia. Zgodnie z art. 190 ust. 3 Konstytucji orzeczenie Trybunału wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, jednak Trybunał Konstytucyjny może określić inny termin utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego.

Zdaniem Sądu, skoro wyrok Trybunału z 4 czerwca 2024 r. nie został opublikowany, nie wszedł w życie i jako taki nie mógł stanowić podstawy wznowienia postępowania administracyjnego - postępowania przed ZUS-em. Jednak Sąd stosując rozproszoną kontrolę konstytucyjną przepisu art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej, mógł orzec, że w tej konkretnej sprawie przepis ten nie znajdzie zastosowania, albowiem zastosowanie go w sytuacji faktycznej, w jakiej znalazł się odwołujący narusza ustanowioną w art. 2 Konstytucji zasadę państwa prawa i zaufania obywatela do państwa.

W konsekwencji, Sąd na mocy art. 477^{14} § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ponownie ustalił wysokość emerytury [redacted] w wieku powszechnym z pominięciem przepisu art. 25 ustęp 1b ustawy z 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS.

O kosztach orzeczono w punkcie II wyroku na mocy art. 98 k.p.c. Na koszty te złożyły się koszty zastępstwa procesowego odwołującego, który w sprawie był reprezentowany przez radcę prawnego, w wysokości stawki minimalnej ustalonej zgodnie z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.